

den ene 2,000 Kr., den anden 4,000 Kr., men at de behøve hver for sig 2,000 Kr. til at leve af, saa har den ene ikke noget Overflud, i alt Fald ikke noget væsentligt, hvorimod den anden har 2,000 Kr. i Overflud. Derfor have vi fundet det ubilligt, at den Familie, som har 4,000 Kr., kun skulde bestattes dobbelt saa højt som den, der har 2,000. — Videre have vi holdt paa, at Vigningskommissionen skulde være forpligtet til at tage Hensyn til særlig uheldige Forhold, Familieforhold og lignende, men det har ikke været muligt at saa det gennemført i de tre Indkomstskattelove, vi have haft, og under de tidligere Forhandlinger om den personlige Kommuneskat. De tre Indkomstskattelove indeholde Bestemmelser om, at Vigningskommissionen maa ikke tage Hensyn til særlige Forhold, med mindre der kommer Andragende fra vedkommende derom, og han har gjort Selvangivelse; saa kan der tages det Hensyn, at de ikke selv kunne sætte Skatten derefter, men sende Klagen eller Ansøgningen videre til Skattekommissionen. Saaledes lyder Loven af 1870. — De tre Punkter have vi som sagt holdt paa fra vor Side. De have mødt mere eller mindre Anerkendelse fra anden Side; de ere egentlig ikke absolut modsagte i det hele; men der har været stærkt Meningsforskel om, hvorledes man skulde forme disse tre Punkter, bringe dem ud i Livet. Jeg erkender, at det fremdeles vil være vanskeligt at komme til et Resultat i saa Henseende; men jeg vil ogsaa ved Siden deraf minde om, at der har egentlig indtil Dato aldrig været gjort alvorligt Forsøg paa at komme over disse Vanskeligheder. Det er første Gang, naar jeg undertager Samlingen 1882—83, at Landstinget staar over for en virkelig Behandling af selve dette Spørgsmaal. Vi have aldrig staaet saaledes, at Landstinget og Folketinget have skullet prøve at mægle mellem hinanden og se at komme ud over Vanskelighederne, f. Eks. i et Fællesudvalg; der har aldrig været gjort et eneste Forsøg i den Retning. Jeg vil gerne have den bedste Mening i saa Henseende, og jeg kan ikke tro, at det, dersom der er en alvorlig og god Vilje paa begge Sider, en alvorlig Erkendelse af Trangen til en Forandring, saa skulde vise sig umuligt at komme til et Resultat. Som

sagt, jeg kan forstaa, at man muligvis kunde blive nødt til at ende med at fastsætte Skattevedtægterne paa dette sidste Punkt. Ansættelsen af selve Skatten, saaledes, at man kun angiver Kammerne, Regler, som kunne tillade en vis Bevægelighed inden for Yderpunkterne, noget lignende, som for øvrigt fremkom i Folketingets Forslag fra 1882—83. — Det var en af Hovedindvendingerne, jeg har mod Lovforslaget, og det har haft til Folge, at jeg er kommen til at omtale dette Punkt udførligere.

Jeg skal saa gaa over til nogle enkelte andre Punkter. I § 2, midterste Stykke, tales der noget om, at det i Skattevedtægterne „skal bestemmes, at der kan tages særligt Hensyn til saadan Skatteindtægt, der ikke ved forlods Skat paa fast Ejendom er beskattet til Kommunen, saaledes at Skatten af saadan Indtægt procentvis bliver at forhøje“ osv. Der kan tages Hensyn til saadan Indtægt, det forekommer mig, at en saadan Bestemmelse er noget vag og ubestemt. Jeg vil ikke gerne være med til at stemme for en Lov, der indeholder saa vage Bestemmelser. Desuden forekommer det mig ogsaa, den er overflødig. Tage vi de gamle kendte Regler i de tre foregaaende Indkomstskattelove, havde vi der en sikker Vej til saa nogenlunde retfærdig at bedømme Indtægten for de forskellige Skatteydere. Vi opførte to Værdier: For det første en Kapitalisering af den vedkommende Ejendom og en Rente deraf til 4 pCt., og saa for det andet en anden Værdi, nemlig Værdien af den personlige Virksomhed, Bestyrelse og Benyttelse af den paagældende Ejendom. Men ved Bestemmelsen af den første Skatteværdi, nemlig Renteindtægten af vedkommende Ejendom, er der netop taget Hensyn til det større eller mindre Hartkorn. Den Ejendom, som har lidet Hartkorn, vil blive takseret meget højere end den Ejendom, som har større Hartkorn, og der vil ganske naturligt blive taget Hensyn til Hartkornets Størrelse.

Saa staar der en Bestemmelse i § 2, sidste Stykke, om, at selve Skatteprocenten skal bestemmes efter Forholdstallet mellem Hovedsummerne af disse Beløb (nemlig Nettoindtægterne) og den samlede paa de saaledes opførte skattepligtige paaligede personlige Skat; derefter skal man beregne Kommunens Skatteprocent. Det vil jeg